

ಕೂಡ. ಸುದೀರ್ಘವಾದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಿತ್ತಾಲ್ಲಿ ಸದಾ ಅಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿರುವ, ತನ್ನ ವೈಚಾರಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಯರಾಮ ತಾನೂ ಉನ್ನತಾಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಹೋರಣು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಮಹಿಳೆಗಳ ರದಲ್ಲಿರುವ ಅಣ್ಣನ ಮನೆ ಸೇರುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅತಿಗೆಂದು ಸ್ವಭಾವ ಅವಸಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾಕ್ಷಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಗಳ ಬಗ್ಗೆನ ಕಾಳಜಿಯಾಗಿಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವಲ್ಲದ ಜಂಪೆಗೆ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತಾಡುವುದು, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ತಪ್ಪನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ಕಾಫಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಬಾರದೆ ಪಕ್ಕದ ಹೊಟೆಲಿನಿಂದಲೇ ಮೂರೂ ಹೊತ್ತು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನುತ್ತಾ, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸವಲ್ತಿಗಾಗಿ ಅನೇ ಪಡುವವುಳಿ. ಕೆಕೆಯ ಜೊತೆ ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಸಂಪಾದ ಹೆಚ್ಚು ದಿನ ನಾಗಲಾರದು ಏಂದವನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ.

ತನ್ನ ಕಾಲೇಜಿನ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾದ ಶೇಷಾಭಾಯರು ‘ಹೃಮನ್ಸ ಡೇಸ್ನಿ’ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಹಲವಾರು ಪ್ರಶ್ನಾಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಅವರ ಅವಕ್ಷರ್ಪಿಗೆ ರೀಡಿಗಾ ಪರಿಕ್ಷೇಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಿತೋಗಾಗಿತ್ತದೆ. ಪರಿಕ್ಷೇಯ ಬಳಿಕ, ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಗ, ಮನೆ ಕಡೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜೊತೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ ಜಾನಕರ್ಮನ್ ಜೊತೆಗೆ ತಾನಾದರೂ ಇರೋಣಾವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡವನಿಗಿರುವ ಸಾಫ್ಟ ತನಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅಧ್ಯಾಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮನೆ ಮತ್ತು ಶಿವಮೋಗಾದ ಮನೆಗಳ ನಡುವೆ ಪ್ರಡಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷಿಕವಾಗಿ ಪರಿಚಯವಾದ ಬಾಲಕ್ಕಣ್ಣ ಏಂಬ ಮೃದಂಗವಾದಕನ ನುಡಿಸಾಟಿಕೆಯನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿ, ತನ್ನ ವಾದ್ಯದ ಮೂಲಕ ವಾದಕ ಹೇಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂಬ ವಿಸ್ಮಯಕ್ಕೆ ಮನ ನೋತು, ಅತನ ಬಲಿ ತಾನೂ ಮೃದಂಗ ಕಲಿಯಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಶಿವಮೋಗ್ಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಬಾಲಕ್ಕಣ್ಣನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ವಯೋಲಿನ್ ವಾದನವನ್ನೂ ಬಲ್ಲಿ ಅವನ ತಂಗಿ ಉಮೆಯು ಬರುತ್ತಾಗೆ. ಅವಕ್ಷೇತನೆ

ಸ್ವೇಚ ಕುದುರಿ, ಆಗ ನಿಸ್ರೋ ತರಬೇತಿ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಉಮೆಯನ್ನು ಆ ಆಸ್ತ್ರೇಯ ವ್ಯೇದ್ರೋಬ್ಜುರು ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಾಗ, ಆತ್ಮಂದರೆಯಿಂದ ಅಕೆಯನ್ನು ಹಾರುಮಾಡಲು ‘ತಾನು ಅಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವವನು’ ಎಂದು ಹೇಳಲೂ ಜಯರಾಮ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಉಮೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಆಪ್ತ ಸೈಹಿತೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರೂ ಅವರಿಬ್ಜುರು ತನ್ನ ಮಾವನ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಸಾರದವರೆಂದು ಅರಿತು ಇನ್ನಪ್ಪು ವಿಚಾರಗಳ ಗೊಂದಲದೊಳಗೆ ದೀಳುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಸ್ತ್ರೇಯಲ್ಲಿ ಅನಾಧವಾದ ಮಗುವೊಂದನ್ನು ತಂದು ಸಾಕುವ ತೀವ್ರಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಓದಿ, ಬರಿಯುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರಿಕೊಂಡೇ ಅನಾಧ ಮಗುವಿನ ಪೂರ್ವಜನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಅಳಿವಿಗೆ ಮತಿಷ್ಪುಷ್ಟಿಯಾಗಿರುವ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದು ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಧಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಂದೆ ತಾಯಿಯರನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಅಣ್ಣನನ್ನು ಸಮಸ್ಥಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಸಂಪೆ ಹಡೆದು, ಅಲ್ಲೇ ಚಿಟ್ಟು ಹೋದ ಹಸಗೂಸನ್ನೂ ಶಿವಮೋಗ್ಗೆ ತಂದು ಸಾಕತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಉಮೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಡೆಯ ಸಂಬಂಧ ಬಂದು ಅಕೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗಲೂ ಡಾ.ನರಸಿಂಹ ಮೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಮಗಳು ಸುಮತಿಯ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆದು ದಾದಿಯನ್ನು ಮಡುಪುತ್ತಾನೆ.

‘ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಾವು ತೀರ್ಮಿಸುವುದು ತೀರಾ ಸಹಜ. ಇದು ಅಪ್ಪು ಸಹಜವೂ ಅಲ್ಲ, ಸುಲಭವೂ ಅಲ್ಲ’ ಎನ್ನುವ ಜಯರಾಮನ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾ ಆತನ ಶಿವಾರಗಳನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ಸುಮತಿ ಅವನೊಂದಿಗಿರುವ ಸೂಚನೆಯ ಎಳೆಯೋಂದಿಗೆ ಅಸ್ವಷ್ಪವಾಗಿಯೇ ಮುಗಿದು ಹೋಗುವ ಕಾದಂಬರಿ ಇದು. ಓದುಗರುದು ಬದುಕುವ ‘ಇನ್ನೊಂದು ದಾರಿ’ಯನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಂಳಿಸುತ್ತದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ‘ಇನ್ನೊಂದೇ’ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವ ಜಯರಾಮನವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತಾ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿನ ಜೆಲುವನ್ನು, ಧಿಮುಂತಿಕೆಯನ್ನು ಜಯರಾಮನ ಹಾತದ್ದ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ಮನದೊಳಗೆ ವಿತ್ತಿದೆ.